

saa nødvendig som en Revision af selve Retsplejen, thi den militære Straffelov er af en saadan Natur, at jeg tror, at de fleste ville være ganske enige om, at den i høj Grad trænger til at forbedres. Den har Straffebestemmelser, som maa kaldes absolut barbariske i vore Tider, den har strenge Straffebestemmelser for Ting, som man fra de flestes Side maa sige ere rene Lapperier. Jeg ved ikke, om ærede Medlemmer hyppigt læse i den militære Straffelov, jeg skulde næsten tro, de ikke gøre det, men jeg vil dog anbefale Dem en Gang imellem at tage den frem og ofre lidt Tid paa at se den igennem og se, af hvilken Natur den i Virkeligheden er. Den Aand, der gaar igennem den, og de Straffebestemmelser, den indeholder, hvile, kan jeg sige, næsten paa samme Principper, som i sin Tid bleve lagte til Grund for Krigsartikelbrevene af 1683. Der er naturligvis nok sket nogle Fremskridt, men selve Aanden i dem synes jeg i hvert Fald minder i meget høj Grad om disse Krigsartikelbreve. Det staar for mig saadan, at Aanden i denne Straffelov endnu regner med, at det er Landsknægte, vi have til Soldater, i Stedet for, at det er vore egne Sønner.

Jeg mener altsaa, at en Revision af denne Straffelov er meget nødvendig. Jeg skal tillade mig at paapege enkelte af de Straffe, som jeg finder ere af en saadan Natur, at vi snarest mulig maa se at komme bort fra dem. Der er for det første saadant noget som Arrest i Bøjen, hvor den paagældende bliver lænket til Gulvet. Jeg finder, der er noget saa modbydeligt nedværdigende ved en saadan Straf, at jeg ikke forstaar, at Mennesker i vor Tid overhovedet kunne ønske den opretholdt. Jeg tror nu heller ikke, der er mange, der ønske det (*N. P. Jensen* [Københavns 3die Valgkreds]: Bliver den anvendt?) Det er muligt, den ikke bliver anvendt saa meget, men naar vi have den, er der Fare for, at den kan blive anvendt. Det er for mig et yderligere Bevis paa, at denne Straffelov bør revideres, da vi ikke bør have Straffebestemmelser, som alle erkende ikke bør anvendes. Saa bør vi hellere afskaffe dem, saa ere vi sikre paa, at de ikke blive anvendte. Der er en saadan Straf som mørk Arrest, noget, jeg

synes civiliserede Mennesker maa gyse tilbage for, og den bliver anvendt, vistnok ikke saa lidt, saa vidt jeg ved. Det maa anses for Barbari at anvende en saadan Straf oven i Købet i Forbindelse med indskrænket Kost. At tænke sig, at man spærrer Folk inde i et fuldkommen mørkt Rum, hvor der hverken ses Sol eller Maane, men er fuldkommen Mørke! Tænk, hvordan et Menneske maa være til Sinds ved at tilbringe flere Dage og Nætter i et saadant Rum. Jeg har hørt Folk, der selv have prøvet det, sige, at denne Straf virker i den Grad deprimerende paa dem, at de mange Gange have frygtet for ligefrem at blive afsindige. Dette evindelige Mørke fremkalder Hallucinationer og virker meget let sindsforstyrrende. Jeg synes, det er en af de Ting, vi snarest muligt skulde se at faa ud af den militære Straffelov. Der er mange andre Straffe — f. Eks. strengt Fængsel paa Vand og Brød —, som trænge til at komme ud.

I det hele taget trænger denne Lov til at revideres. Der er f. Eks. saadan en Mærkelighed som, at denne Straffelov langt fra stiller de forskellige Militærpersoner lige. Medens saaledes menige og Underofficerer kunne idømmes Vand og Brød, kunne Officerer ikke idømmes Vand og Brød. i alt Fald ikke for Tjenesteforseelser, medmindre de have gjort sig skyldige i vanærende Handlinger. En saadan Ulighed forekommer mig saa mærkværdig, for jeg kan ikke tænke mig, at Officerer skulde være af et bedre Stof end Underofficerer, saaledes at de ikke kunne straffes med Vand og Brød, hvis der endelig skal være Tale om at anvende den Straf. Helst saa jeg, at den kom helt ud, men kommer den ikke ud, skønner jeg ikke, hvorfor man ikke skal anvende den paa Officerer for saadanne Tjenesteforseelser, for hvilke Underofficerer blive idømte Vand og Brød. Der er en anden Paragraf, jeg gerne vil henvende Opmærksomheden paa. Det er, om jeg saa maa sige, Nødværge, der er Tale om. Det er saadan, at en menig faktisk skal lade sig slaa halvt eller helt ihjel, inden han maa sætte sig til Nødværge. Der findes i § 116 en Bestemmelse, som fastsætter Straf for den, der øver Vold mod en foresat, og saa staar der i denne